

Intercalarea pământească

Versete călăuzitoare: Daniel 2; 7; Luca 21

Profețiile Sfintei Scripturi le putem împărți la modul general în două grupe: acelea, ca cele din Isaia, adresate poporului Iudeu, în timp ce ei stăteau într-o poziție față de Domnul recunoscută ca popor al Său; și acelea, ca cele din Daniel, care pornesc de la faptul că pentru un timp iudeii nu sunt recunoscuți, până când harul îi va restabili în viitor, prin aceea că ei vor fi aduși sub domnia lui Mesia și vor fi introduși în noul legământ. Din timpurile cele mai îndepărtate Dumnezeu a domnit peste Israel ca popor al Său, și Templul era un semn al prezenței Sale în mijlocul lor. Întreruperea momentană a acestei domnii este umilitoare pentru conștiință și serioasă pentru credință. Ea a început odată cu plecarea Șehinei [Gloria Domnului] (Ezechiel 10) și durează până când ea va reveni și niciodată nu va mai părăsi cetatea și Locul Preasfânt, pe care privirea Domnului se va odihni permanent. În timpul acestei perioade autoritatea de domnie a fost încredințată la patru puteri mondiale binecunoscute, succesive, marile imperii mondiale ale națiunilor. Aceasta este „intercalarea”, așa cum pe drept poate fi numită.

Expresia „intercalare” este deosebit de potrivită pentru a arăta că aici avem a face cu ceva deosebit. Nu mai este vorba de domnia directă a lui Dumnezeu pe pământ, evenimentele nu se mai desfășoară conform schemei normale, mari și generale a profeției. Această expresie este așa de potrivită, că nu ar fi înțelept să se renunțe la folosirea ei, numai pentru faptul că unii nu pot sau nu vreau să înțeleagă noțiunea. „Timpurile națiunilor” descriu acest timp intermediar ciudat, care a început cu plecarea din Iuda sub capul de aur și se va încheia prin lovitura distrugătoare, pe care Domnul, care va reveni, piatra mică fără mâini, o va da piciorului din lut amestecat cu fier și prin aceasta întreg chipul va fi transformat în pulbere, înainte ca Piatra însăși să devină un munte mare și să umple tot pământul. Atunci, și nu înainte, imperiul mondial va ajunge să fie al Domnului și al Hristosului Său (Apocalipsa 11.15-18; 19; 20). [...]

Deci intervalul, începând din momentul când Israel a devenit Lo-Ami (Osea 1) și până când el va fi restabilit și va fi pentru totdeauna poporul Său în țară ca sferă centrală a domniei Sale pământești, acest interval va fi umplut de cele patru fiare succesive (Daniel 7) sau puteri domnitoare ale națiunilor (Daniel 2). Derularea normală a epocilor pământești a pornit de la premisa că scaunul de domnie al Domnului stă în Ierusalim. Misiunea acestui scaun de domnie, atunci când puterea a fost transferată națiunilor, este exact o intercalare cu privire la domnia Sa pământească. Așa ceva nu a fost în istoria lui Israel, nici înainte și nici după „timpul națiunilor”. Israel este prezentarea atât a eșecului din trecut, sub Lege, cât și a autorității lui Mesia cu privire la domnia clară și directă a lui Dumnezeu pe pământ în viitor. Dimpotrivă, perioada intermediară a națiunilor este întreruperea acestei prezentări, oricare ar putea fi lucrările minunate ale lui Dumnezeu în harul Său în acest timp. Însă Dumnezeu nu și-a închis ochii față de acest timp de intercalare, oricât de neobișnuit este el, ci El a inspirat în mod deosebit pe Daniel în Vechiul Testament și pe Ioan în Noul Testament, ca să scrie despre aceasta, atât cu privire la binecuvântarea care va rezulta în cele din urmă pentru poporul care

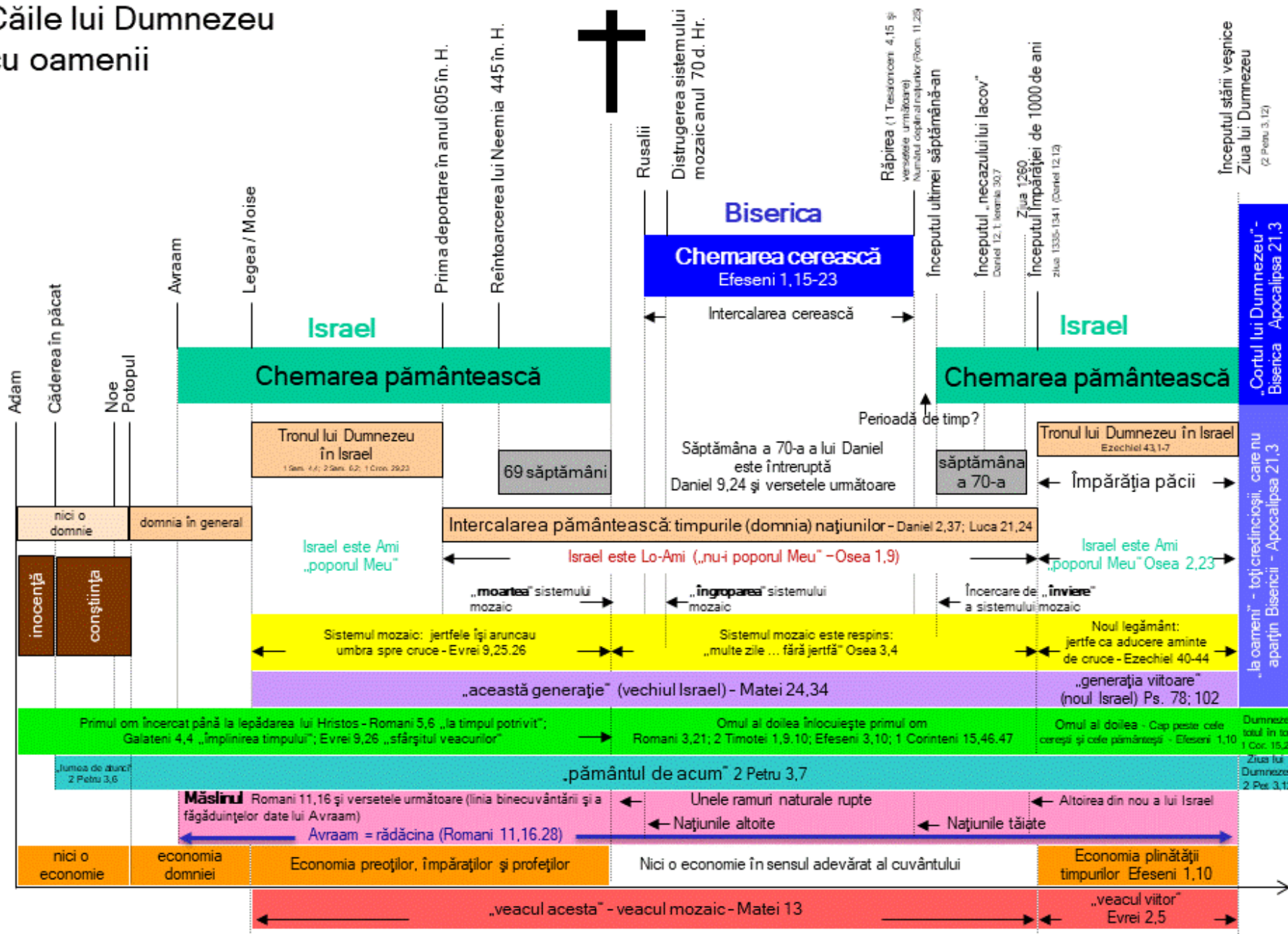
este încă lepădat, cât și cu privire la lucrurile mai înalte și mai mari, pentru care această lepădare a creat prilejul.

Așa este și Domnul nostru, care în Luca 21 ne familiarizează cu această expresie „timpurile națiunilor”, ceea ce este numai o altă exprimare, pentru a descrie această intercalare. Cu toate că atât creștinii cât și păgâni iau aceasta ca prilej de mândrie și trec cu vederea adevărata natură a acestei intercalări și tăgăduiesc însemnătatea ei. Care să fie alt motiv că ei numesc această perioadă „calendarul sfânt și almanahul profeției”, la care trec cu vederea că un număr mult mai mare de profeții se referă la acest timp, când Dumnezeu va governa pământul direct din mijlocul poporului Său, un popor care este restabilit și binecuvântat (în Împărăția de o mie de ani), în loc ca numai între timp El să încredințeze autoritatea Sa puterilor, pe care El le numește „fiare” (Daniel 7) de la început și până la sfârșit. Secura se poate lăuda împotriva celui care lovește cu ea; dar aceia, care au o minte sfințită, ar trebui să știe mai bine aceasta. [...]

Adevărul referitor la intercalarea [pământească] a națiunilor [judecata asupra lui Israel] nu face schema domniei morale a lui Dumnezeu să fie o istorie fragmentată. Aceia care nu diferențiază între chemarea lui Dumnezeu a Bisericii pentru cer și domnia Sa prin Lege pe pământ, produc probleme mari cu o mulțime de locuri din Scriptură. Afirmatia că există un lanț neîntrerupt al domniei divine contrazice total faptele clare care arată întreruperea domniei normale pământești a lui Dumnezeu printr-un interregnum lung [acesta este timpul națiunilor]. În timpul acestui interregnum domnesc „fiarele” (Daniel 7). De asemenea în privința aceasta se trece cu vederea că Scriptura vorbește foarte clar că în final Dumnezeu va relua domnia Sa directă la revenirea Domnului nostru. [...]

Vezi graficul

Căile lui Dumnezeu cu oamenii

Extras din „Appendix A: {Prophecy: Its Classes, Purpose and Study}“ din cartea *Elements of prophecy*, G. Morrish, 1876, cu completări; 1873
tipărit prima dată în *The Bible Treasury*, vol. 9, pag. 342

Sursa: <http://www.stempublishing.com/authors/kelly/7subjects/Elements.html#a17>